

han ikke kan tænke sig, at der kan blive Flertal for et saadant Standpunkt her i Salen, fordi man i den kommunale Skattekommission havde en anden Opfattelse. Ja, det er længe siden. Det ærede Medlem mener, at Forholdene kan ikke have forandret sig, siden den Kommission arbejdede. Jo, Forholdene har forandret sig ganske og aldeles. Forholdene har forandret sig ganske og aldeles for os i disse Dage, saaledes at der nu kræves en kolossal Udgift til Tjenestemandslønningerne. Staten skal bære dem, Staten *kan* ikke bære dem, undtagen der finder Besparelser Sted, hvor det er muligt for Staten. Og det udtaler jeg som Finansminister, at dette maa kræves for overhovedet at gaa med til Udgiften. Ingen siger imod, intet af Partierne udtaler sig derimod. Det Parti, jeg tilhører, maaske ogsaa det konservative Folkeparti, maaske ogsaa Partiet Venstre, nærer ogsaa Ønske om, at Staten kan overtage en Del af Kommunens Byrder. Hvem skulde ikke nære saadanne Ønsker? Det er et meget smukt Ønske at nære for enhver, der tilhører en Kommune, og der er jo ingen Grund for det ærede Medlem fra Silkeborg til særlig at staa op som Kommunernes Forsvarer og Beskytter, for vi har alle denne Mening, vi er alle Hædersmænd i den Henseende, at vi vil beskytte Kommunerne saa meget, vi kan, og hjælpe dem, saa meget vi kan. Det er slet ikke Spørgsmaalet her.

Det ærede Medlem sagde noget om, at han kendte nok mit Standpunkt, at jeg vilde lægge Byrder paa Kommunerne. Det har jeg ikke noget at gøre med, jeg er Finansminister, og de Byrder, jeg lægger, dem lægger jeg paa Statens Borgere i Almindelighed og ikke paa Kommunerne i Særdeleshed. Men det er ikke det, der tales om. Det ærede Medlem, der taler for Socialdemokratiet, synes at have en Misopfattelse af Situationen, og jeg kan ikke tro andet end, at Socialdemokraterne ved en nøjere Overvejelse, som jeg haaber, de vil anstille i deres Gruppe, hvor mau desværre ikke er kommet til at behandle Sagen, enten fordi man har syntes, den var for ringe til at behandle i en saa stor Gruppe, eller fordi den ikke har paakaaldt Opmærksomheden paa den Maade, jeg kunde have ønsket, vil komme til den rette Erkendelse. For dette er Spørgsmaalet: om De vil have Tjenestemandsløven gennemført eller ikke. Jeg kan ikke skaffe Pengene paa anden Vis end ved, at der

sker en Forringelse af Statens Udgift til Lærerlønningerne. Jeg kan ikke nu foreslaa nye Skattepaalæg, hvorved denne Indtægt blev indvundet. Altsaa, nu maa der vælges imellem, om man vil have Lønningslovene gennemført, eller man ikke vil have dem gennemført. Men vil man have Lønningslovene gennemført med mig som Finansminister, saa maa man gaa ind paa det, som jeg mener at maatte gaa ud fra var alle Partierne Opfattelse — i Tilslutning til min.

Undervisningsministeren (Keiser-Nielsen): Jeg vil gerne overfor det Spørgsmaal, her har været fremme, og hvor det synes, at man fra visse Sider gaar ud fra, at der lægges særlige Byrder paa Kommunerne ved den Ændring i Lærerlønningens loven, som ønskes af Finansministeren, sige, at dette er ikke rigtigt. I 1908 kom man ved den nugældende Lærerlønningens lovs til den Ordning mellem Stat og Kommune, at Kommunerne betalte Grundlønnen og Staten alle Tillægene. Hvorvidt denne Ordning er rigtig, kan der være Tvivl om, og derfor blev der givet den nugældende store Skolekommission et Kommissorium, der gik ud paa, at medens den sidder, Kommunen fremdeles skal yde Grundlønnen og Staten alle Tillægene. Det er egentlig en Sag, som hører ind under den store Skolekommission og ikke her. Naar det fremsatte Lovforslag har foreslaaet dette Forhold forandret, saa er det ikke sket til Ugunst for Kommunerne, men til Ugunst for Staten. Jeg vil gerne sætte Fingeren paa, at naar man taler om, at vi ved dette Lovforslag vil prøve paa at lægge Byrderne over paa Kommunerne, saa er Forholdet netop det, at naar man tager det Forhold i Betragtning, hvorefter Byrderne tidligere har været fordelte, saa lægges der en Byrde paa Staten, saaledes som Lovforslaget er affattet. Jeg finder, at det korrekte vilde være at holde sig til den hidtilværende Ordning: at Kommunerne bærer Grundlønnen, og Staten tager alle Tillægene, indtil vi faar en Afgørelse af dette store principielle Spørgsmaal gennem den Betænkning, som forventes fra den store Skolekommission.

Jeg kan altsaa ikke se, at her er lagt nye Byrder paa Kommunerne, der er tværtimod lagt nye Byrder paa Staten, og det er det, som min ærede Kollega Finansministeren ønsker at komme bort fra, idet han vil have, man skal blive ved den Skik, som hidtil er blevet fulgt.